

PIŠE
**TOMISLAV
 ČADEŽ**

Nova predstava zagrebačkog ZKM-a "Pansion Eden" ozbiljan je rad, plod promišljenih redateljskih postupaka, akteri se vesele igri, pa i oni stariji, jer imaju ujedno slobodu kreacije i jasan zadan okvir djelovanja.

Dvanaestero glumica i glumaca, abecednim redom Hrvojka Begović, Katarina Bistrović Darvaš, Zoran Čubrilo, Dado Čosić, Petar Leventić, Edvin Liverić, Filip Nola, Tina Orlandini, Urša Raukar, Rakan Rushaidat, Doris Šarić Kukuljica i Mateo Videk, igraju, pod vlastitim imenima, članove jedne suvremene obitelji, ovdje hrvatske, koja se ispočetka čini dosadnom i solidnom, a na koncu osvane kao posve duboko rasparena, natopljena frustracijama, mržnjom, prevarama i manipulacijama.

"Pansion Eden" autorski je dakle projekt Juli Jakab, Árpáda Schillinga, Éve Zabezsinszkij i glumaca koji u njoj igraju, a jezičnu barijeru svladavale su Kata Gyarmati i Xenia Detoni.

Predstava ova nema scenografa, točnije ima, redatelja koji je postavio po sredini scene dug, apostolski stol za dvanaest uzvanika rodendanske proslave jedne od sestara, Doris, u unajmljenom pansionu, koji je izabrao njezin brat, Filip, a za stolom je i njezina sestra Urša, u invalidskim kolicima, razna njihova djeca te Zoran, mladoženja prestarjeli, novopridošao u obitelj, čije poslove preuzima, a osim njega ne članovi obitelji su još Rakan, novinar, dečko slavljeničine kćerke Hrvojke, Edvin, obiteljski odvjetnik, i Tina, mlada zaposlenica u jednoj od dvije obi-

ZKM "Pansion Eden" u režiji Árpáda Schillinga

Nadahnuti gluma u predstavi pred kojom je intenzivan život

teljske tvrtke.

Kostimografinja Marta Žegura preuzela je na sebe dakle gotovo cijeli teret vizualne komponente predstave i kreirala kostime skladne u cjelini i zanimljive pojedinačno, gdje svaki akter ima nagašenu neku osnovnu karakternu crtu a i socijalni položaj.

Obitelj ima dvije tvrtke, koje ne posluju baš najbolje, odnosno nisu poslovale sve dok se nije pojavio Zoran... Plijeni nadahnuti dakle gluma cijelog ansambla, koju je i oslobodila i potakla promišljena i duboko zainteresirana redateljska ruka. Predstava će živjeti s vremenom sve intenzivnije, jer tako je

precizno a opušteno konstruirana, da omogućuje i repetitivnost i neprestano unošenje novoga.

Ne mogu joj, međutim, dati odličnu ocjenu jer je jednostavno preduga. U nju je upisan kraj nakon kraja, snoviđenje, koje nepotrebno objašnjava već prikazano, nepotrebno utoliko što taj završni prizor traje mjesto dvije minute

Priča je konstruirana tako da omogućuje stalno unošenje novog, a prigovor bi se mogao uputiti na nepotrebnu duljinu

gotovo pola sata.

Sljedeći je prigovor što glumačke improvizacije u priči sadrže suviše žurnalističkih dosjetki, pa se katkad nadaje kao kakav ad hoc pamflet protiv vladajućega mišljenja pa i domaće nacionalne ideologije.

S druge strane, predstava je zbilja zaslužila publiku jer glumci su ne dakle samo nadahnuti, nego poneki i možda najbolji posljednjih godina.

Zoran Čubrilo igra "došljaka" u obitelji snažno a suzdržano, njegova hladnokrvnost čovjeka bez skrupula isprva se nadaje kao smirenost i duševni mir, a postupno, kroza situacije, on iskršava kao nepatvoreni manipulator, možda i ubojica.

Izvanredan je Filip Nola kao pomalo deklasirani pijanac, sredovječan čovjek slomljen poslom i mučnim brakom, koji je ujedno zabrinut za obitelj a s druge strane bestidno beznadan, u zagrljaju veoma mlade ljubavnice. I Nola postupno gradi karakter, nije predvidljiv i iznenaduje provalama bijesa i iskrenosti, gdje iz nesuislog pasivnog položaja brbljanja prelazi u samo naoko konzistentne "protunapade".

U toj nervoznoj obitelji, gdje je većina djece izgubljeno u neradu ili iluzijama, nesvršenih fakulteta a neki su poput Matea, na rubu ludila, odnosi među likovima prikazani su dakle iznutra, autentično.

Iskliznuća u nadrealno dojmjljiva su, ali ne eto uvijek i potrebna. 5